

6. tanulmány

A sáfár ismertetőjegyei

Február 3., szombat délután

A Szentírás számos bizonyítékát szolgáltatja annak, hogy jobb az Úrral egyesülni és elveszíteni a világ kegyeit és barátságát, mint megfelelni az Istentől való függőségről, a világtól és támogatásától várni a szabadulást...

Az Úr maga emelt választófalat a világ dolgai és az általa a világtól különválasztott és megszentelt dolgok között. A világ nem érzékeli ezt a különbséget, de Istennek gondja van arra, hogy ez az elkülönítés mindig is megmaradjon. Az Ó- és az Újszövetségben az Úr világosan megkövetelte népétől, hogy különbözzön a világtól lelkületben, foglalatosságban és a gyakorlati élet minden területén, hogy különleges, szent nép lehessen, amely dicsóíti a sötétségből világosságra kivezető Istent. Oly távol vannak a világosság gyermekei a sötétség gyermekeitől lelkületben, gyakorlatban és szokásokban, mint a napkelet a napnyugattól. Ez a különbség egyre nyilvánvalóbb lesz, ahogy közeledünk a vég idejéhez. – *That I May Know Him*, 308. o.

„Aki pedig az Úrral egyesül” – Krisztus kegyelmi szövetsége révén –, „egy lélek ő velem. Kerüljétek a paráznaságot!” (1Kor 6:17–18) Egy pillanatra se időzzetek a bűnös gondolatok felett! Sátán azt szeretné, hogy a kísértések áldozataivá váljatok. Gyenge lelkiismeretetekkel ne elemzessétek a bűnös eseteteket. Azonnal forduljatok vissza a bűnös útról! – *Egészségügyi tanácsok*, 550. o.

Ha volt idő, amikor a magukat keresztényeknek vallóknak méltóknak kellett lenniük a nevükhöz, az az idő most van. Valóban követjük Krisztust? (...) Isten mindenkinek személyesen dolgozik a szívében.

A legnagyobb komolysággal kell megvizsgáljunk a helyzetünket és a felelősségünket...

Valóban a Biblia hitelveibe kapaszkodnak, akik ismerik a jelenvaló igazságot? Fegyverünk az „így szól az Úr” és a „meg van írva”? Leengedtük-e a horgonyunkat? Életünk az evangélium igazságában gyökerezik, hogy szilárdan megmaradhassunk a hitben? Ismerjük Isten titkait; az Úr ránk bízta az élet igéit: hűségesek vagyunk-e hozzá? Az őszintén megtérték Isten küldöttei lesznek, akik vezetőjük megszentelő ereje és átalakító munkája által bemutatják a világnak, mit jelent számukra az igazság.

Isten ránk bízta az örök igazság kincseit – hirdetjük-e a bűnben veszendő világnak, mit jelent megtapasztalni Krisztus megszentelő, megváltó szeretetét? Ha valóban egyesültünk Krisztussal, azért történhetett meg, mert az igazság rabul ejtette a lelkünk templomát. – *That I May Know Him*, 129. o.

Február 4., vasárnap – Hűség

A próféta szavai azt a komoly felelősséget fejezik ki, amely a gyülekezet őrállóin, Isten titkainak sáfárain nyugszik. Álljanak a Sion falain örökként, hallassák az intő szót, amikor közeledik az ellenség...

A Sion falain álló örök kiváltsága, hogy oly közel lehetnek Istenhez, és Lelke befolyása iránt annyira érzékenyé válhatnak, hogy az Úr rajtuk keresztül munkálkodhat. Így figyelmeztetik a bűnösöket a veszélyre, ugyanakkor feltárják előttük a menekülés útját. Isten választottai ők, akiket a Megváltó megszentelő vére által pecsételt el, hogy férfiakat és nőket mentsenek meg a fenyegető pusztulástól. Intsék hűségesen embertársaikat a törvény áthágásainak következményeire, és őrizték ugyanolyan hűségesen a gyülekezet jólétét is. Éberségüknek sohasem szabad ellankadnia. A munkájuk megkívánja egész teljesítőképességük latba vetését. Kürthanghoz hasonlóan hallassák hangjukat, de sohasem szabad érthetetlen vagy határozatlan hangot adniuk. Ne a jutalomért munkálkodjanak, hanem azért, mert nem cselekedhetnek másként, mivel felismerték, hogy jaj, nekik, ha elmulasztják prédikálni az evangéliumot! – *Az evangélium szolgálja*, 10–11. o.

Ábrahám utódairól ezt olvashatjuk: „Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön.” (Zsid 11:13) Vándorként és idegenként kell élnünk itt, ha el akarjuk nyerni „a jobbat”, „tudniillik” a „mennyeit” (16. vers). Akik Ábrahám gyermekei, azok keresik azt a várost, amely után ő vágódott, „melynek építője és alkotója az Isten”. – *Pátriárkák és próféták*, 165. o.

Zakariás jól tudta, hogyan kapott Ábrahám idős korában gyermeket. Hitte, hogy hűséges az, aki az ígéretet tette. De az idős pap egy pillanatra az emberi fogyatékosra gondolt. Elfelejtette, amit Isten megígért, azt teljesíti. Mekkora ellentét feszül Zakariás hitetlensége és a názáreti hajadon, Mária kedves, gyermeki hite között, akinek ez volt a válasza az angyal csodálatos kijelentésére: „Ímhol az Úrnak szolgálója; legyen nékem a te beszéded szerint!” (Lk 1:38)

Nagy lelki igazságra tanít Zakariás fiának születése, csakúgy, mint Ábrahámé és Máriáé, olyanra, amelyet lassan tanulunk meg, és rögtön elfelejtünk. Önmagunkban képtelenek vagyunk bármi jót tenni, de amit nem tudunk megcsinálni, azt Isten ereje elvégzi minden alázatos és hívő lélekben. Hit által született meg az ígéret gyermeke. Hit által kapjuk a lelki életet, és hit által válunk képessé arra, hogy a megigazulás gyümölcseit teremjük. – *Jézus élete*, 73. o.

Aki azt mondja, hogy „légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját” (Jel 2:10), felszólít erre is: „Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az Úrhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani.” (Ésa 55:7) Isten gyűlöli a bűnt, de szereti a bűnöst. „Kigyógyítom őket a hűtlenségből – hirdeti –, szívből szeretni fogom őket, mert elfordul róluk haragom.” (Hós 14:5) – *Próféták és királyok*, 59. o.

Február 5., hétfő – Lojalitás

Lehetetlen két úrnak – Istennek és a Mammonnak – szolgálni. Ezt bizonyítják mindazok cselekedetei, akik oktalan szeretetet tanúsítanak

az anyagi javak iránt. A pénz az istenük. Magasztalják a világi hatalmat, és minden vágyukkal, céljukkal a világot szolgálják. A pénz szeretete életük vezető hatalma, a vagyonszerzés kedvéért áthágyják Isten törvényét. Vallják, hogy rendelkeznek Krisztus hitével, mégsem szeretik szent elveit, nem követik útmutatásait. Erejük legjavát a világ szolgálatába helyezik, és a Mammont imádják...

A kegyességről a világi lelkületre áttérés – a gonosz aljas mesterkedései folytán – gyakran észrevétlenül történik, és a megvezetett lélek nincs is tudatában, hogy elszakadt Krisztustól, és csupán névleges keresztény. – *Keresztény sáfárság*, 165. o.

A keresztények határolják és különítsék el magukat a világtól, annak szellemétől és hatásaitól! Isten meg tud bennünket őrizni a világban, de mi ne legyünk a világból valók. Isten szeretete nem bizonytalan és nem változó. Mérhetetlen gondoskodással őrökdi gyermekein, de osztatlan hűséget kíván. „Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti: nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.” (Mt 6:24)

Isten rendkívüli bölcsességgel áldotta meg Salamont, de a világ elvonta őt Istentől. Az emberek ma sem erősebbek Salamonnál. Éppúgy hajlamosak engedni a Salamon bukását okozó hatásoknak. Az Úr figyelmeztette a fenyegető veszélyre, mint ahogy ma is óva inti gyermekeit, hogy ne veszélyeztessék lelküket a világhoz kötődéssel. „Ezért tehát menjetek ki közülük – kérlek –, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket! Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a mindenható Úr.” (2Kor 6:17–18)

A jólét közepette leselkedik a veszély. A gazdagság és a dicsőség minden korszakban veszélyeztette az alázatosságot és a lelkiséget. A tele poharat nehezen hordozzuk; a csordultig töltött kelyhet vigyázva kell egyensúlyban tartanunk. A szenvedés, a csapás fájdalmat okozhat, de a lelki életet leginkább a jólét veszélyezteti. Ha az ember nem veti magát állandóan Isten akarata alá, ha az igazság nem szenteli meg, a siker biztosan felébreszti benne az elbizakodottságra való természetes hajlamot. – *Próféták és királyok*, 40–41. o.

A mennyei világ olyan megszentelt eszközökre vár, amelyek által Isten megszólíthatja népét, általuk pedig a világot. Isten csak a megszentelt, önmegtagadó gyülekezeten keresztül tud munkálkodni. A Lelkét látható és dicsőséges módon fogja megmutatni, különösen ebben az időben, amikor Sátán mesteri munkát végez a prédikátorok és a tagok elvesztésére...

Vajon felismeri-e a felelősségét a gyülekezet? Isten arra vár, hogy Lelkét adja azoknak, akik önmegtagadó és önfeláldozó odaszánással dolgoznak. Amikor népe befogadja ezt a Lelket, akkor erő árad belőle. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 105–106. o.

Február 6., kedd – Tiszta lelkiismeret

Isten arra szólít, hogy foglalkozzunk nagyszerű és tiszta gondolatokkal. Azt akarja, hogy elmélkedjünk szeretetén és irgalmán; tanulmányozzuk azt a csodálatos munkát, amelyet a dicső megváltási tervben végez. Akkor egyre jobban megértjük az igazságot, mélyebb és megszenteltebb vággyal sóvárgunk a szívünk és a gondolataink megtisztulására. Miközben az Ige kutatásával ápoljuk Istennel a közösséget, a lelkünk a szent gondolatok tiszta légkörében átformálódik.

A szívükbe fogadott Ige megmutatkozik a jó cselekedeteikben. Hatása látható lesz a krisztusi jellemben és életben. Krisztus ezt mondta önmagáról: „Hogy teljesítem a Te akaratodat: ezt kedvelem, én Istennem, a Te törvényed keblem közepette van.” „Nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.” (Zsolt 40:9; Jn 5:30) A Szentírás ezt tanítja: „Aki azt mondja, hogy Őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint Ő járt” (1Jn 2:6). – *Krisztus példázatai*, 38. o.

Isten, a világegyetem kormányzója, mindent az általa alkotott természeti törvényeknek rendelt alá. A törekeny virágszál és a hatalmas tölgyfa, a homokszem és a végtelen óceán, a napfény, az eső és a szél, mind a természet törvényének engedelmeskedik. Az embert azonban magasabb rendű törvény alá rendelte. Olyan értelemmel látta el, amelynek segítségével megérthette Isten erkölcsi törvényének a köve-

telményeit. Ez a törvény juttatta kifejezésre, mit vár el Isten a gyermekeitől.

Az Atya olyan világosan ismertette akaratát, hogy senkinek sincs oka e tekintetben tévedni. Azt akarja, hogy mindenki helyesen megértse törvényét, és az elveiben rejlő erőt, hiszen örök sorsa függ ettől. – *Our High Calling*, 137. o.

A második adventet megelőző időszakban egyre kevesebben hisznek majd Krisztus messiási szolgálatában. A hitetlenség aggasztó méreteket ölt. Sátán egyáltalán nem vesztette el ügyességét és hatalmát, amelyről a múltban bizonyóságot tett. Sőt, napjainkban sokkal nagyobb családokra képes, mint Krisztus első eljövetelekor.

Korunkban ugyanúgy megvetik és sértegetik Isten Fiát a magukat jónak tartó emberek, mint első eljövetele alkalmával. Sátán a világosság angyalaként jelenik meg előttük, hogy elrejtse romlott jellemét, s ily módon angyalaival karöltve megszerezze a félrevezetett és elvakított követői imádatát – azt az imádatot, amely egyedül Istent illeti meg. Lábbal tiporják Krisztust. Az erényt és a szentséget megvetik. A gonosz angyalok romlott, alávaló tanításokat súgnak az emberek fülébe, akik meglegszenek az állapotukkal... A lelkiismeretüket izzó vassal pecsételik meg. – *Spiritual Gifts*, 4. kötet, 118. o.

Isten halálra adta magát értünk, hogy megtisztíthasson minket minden bűntől. Az Úr tovább végzi a tökéletesítés munkáját az életünkben, ha átengedjük neki a vezetést. A mi javunkra és nevének dicsőségére végzi ezt a munkát. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 166. o.

Február 7., szerda – Engedelmisség

Korunkban sokan csak azért haladnak olyan lassan a kegyes életben, mert Isten akaratát úgy értelmezik, ahogy nekik tetszik. Mialatt saját vágyaikat követik, azzal áltatják magukat, hogy Isten akaratát cselekszik...

Az Isten Igéjében adott tanítások nem engedik meg, hogy megalkudjunk a gonosszal. Jézus Krisztus azért jött, hogy mindeneket magához vonzzon – nem azért, hogy álomba ringassa a világot, hanem megmutassa a keskeny utat, amelyen mindenkinek járnia kell, aki végül Isten városának kapuit szeretné elérni. Gyermeküknek követniük kell lábnyomát, ha fel is kell áldozniuk kényelmüket vagy önző élvezeteiket. Kerüljön bármilyen fáradságba és szenvedésbe, állandóan harcolniuk kell önmagukkal. – *Apostolok története*, 416–417. o.

Ha az Úr feltételeinek eleget teszünk, kiválasztásunkat biztosítjuk az üdvösségre. A parancsolatai iránti tökéletes engedelmesség a bizonyíték, hogy szeretjük Istent, és nem keményedtünk meg a bűnökben.

Krisztusnak minden korszakban van gyülekezete. Azok is gyülekezetében vannak, akiket nem tett jobbá ez a kapcsolatuk. Ők szegik meg kiválasztásuk feltételeit. Az Isten parancsolatai iránti engedelmesség ad jogot gyülekezete előjogaihoz. – *A Te Igéd igazság*, 6. kötet, 1079. o.

A gondviselő Isten olyan utakon vezeti az embert, amelyeken próbára teszi, és alkalmat ad jelleme fejlesztésére. Ezt a nagy célt akarja intézkedéseivel elérni. Így lesz nyilvánvaló, hogy engedelmes-e vagy sem. Nem lehet Isten szeretetét jó cselekedetekkel megvásárolni, de jótetteinkkel bizonyítjuk, hogy él bennünk ez a szeretet. Ha akaratunkat alárendeljük akaratának, nem azért szolgálunk, hogy elnyerjük a szeretetét. Ezt a szeretetet ingyen ajándékként kapjuk, és ha szeretjük Istent, örömmel engedelmeskedünk a parancsainak.

A világon ma csak két osztály van, és az ítéletkor is csak két osztály lesz: azoké, akik áthágták Isten törvényét, és azoké, akik engedelmeskedtek neki. Krisztus megmondta, milyen próbával bizonyítjuk hűségünket vagy hűtlenségünket. „Ha engem szerettek – mondta –, az én parancsolataimat megtartsátok” (...) „Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; amiképpen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az Ő szeretetében.” (Jn 14:15–24; 15:10) – *Krisztus példázatai*, 208. o.

Mindannyian tudjuk, hogy a legkomolyabb és legnagyobb lelki tusák az elhatározás, a döntés órájában folynak, míg a meggyőződés úrrá lesz a szíven. A lélek Istennek odaszentelése azt jelenti, hogy Őrá bízunk, aki végtelen áron vásárolta meg szabadságát, majd pedig ismerjük meg az Urat, hogy megismerhessük kimenetelét, mely olyan, mint a reggel fényessége. „Jobb az engedelmesség az alázatnál.” A keresztény teendője: az akarás és a véghezvitel. – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 221. o.

Február 8., csütörtök – Megbízható ember

„Aki hú a kevesen, a sokon is hú az.” (Lk 16:10) Az ember sokszor lebecsüli a kis dolgok fontosságát, mert kicsik, jóllehet a kis dolgoknak nagy szerepük van a fegyelmezésben. A keresztény életben valójában nincsenek lényegtelen dolgok. A jellemépítésünket ezer veszély fenyegeti, ha lebecsüljük a kis dolgokat.

(...) Az ember hűtlensége visszahat rá. Nem lesz részese annak az áldásnak, erőnek és jellemzilárdságnak, amely csak az Istennek való feltétlen engedelmesség útján kapható meg. Krisztustól távol az ember Sátán kísértéseinek célpontja, és hibákat követ el a Mesterért végzett szolgálatában. Mivel a kis dolgokban nem vezetik helyes elvek, nem tud engedelmeskedni Istennek a nagyobb és különlegesnek tartott feladatokban sem. Az élet apróbb ügyeinek kezelésénél melengetett hibáit beleviszi a fontosabb dolgokba is. Olyan elvek alapján cselekszik, amelyeket megszokott. Az ismételt cselekedeteinkkel szokásokat alakítunk ki; a szokásainkkal a jellemünket formáljuk; a jellemünk pedig meghatározza földi és örök sorsunkat. – *Krisztus példázatai*, 267–268. o.

Krisztus mindenkit megkérdez, aki a nevét vallja: „Szeretsz-e engem?” Ha szereted Jézust, szeretni fogod az embereket is, akikért az életet adta... A megbízhatóság a te helyedben és hivatásodnál, a készség, hogy megtagadd önzésedet, hogy a mások javára légy, belső békét terem, és kívívja Isten tetszését.

Akik szorosán az önfeláldozó, a magát megtagadó Megváltójuk lába nyomába akarnak lépni, azoknak Krisztus gondolatai fognak tükrö-

zódni értelmükben. A tisztaság és Krisztus szeretete előtündököl életükből és jellemükből, a szelídség és az igazság irányítja a lépteiket. – *Bizonyságtételek*, 4. kötet, 308. o.

Február 9., péntek – További tanulmányozásra

„Hanem erre tekintek én, aki szegény és megtörött lelkű, és aki beszéde-met rettegi.” (Ésa 66:2)

Megjelentél előttem, mint aki bizonytalan és kétségbeesett. Krisztus rólad is azt mondja, mint Péterről: „Íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited.” (Lk 22:31–32) Jó hírt közlök veled: Jézus szeret, te vihartól gyötört lélek! Nem vagy a hit hajótöröttje, habár Sátán megpróbálta ezt elhitetni veled. Nézz Istenedre, és élj! Jöjj Jézushoz úgy, ahogy vagy! Fogadd el Őt személyes Megváltódnak!

Tévedtél, de nem szándékosan. A kísértés örvénye a mélybe rántott. Az anyagi javak birtoklása megszedítette a lelkedet, és elhomályosította az ítéletedet. Nem értetted meg, hogyan kell felhasználnod a javaidat Isten dicsőségére. Ennek ellenére mégis Isten ügyéért áldoztál a javaidból, és az Ő dicsőségére fel is használja az adományaidat. Szeretett testvérem! Habár nem tanúsítottál olyan bölcsességet, mint amelyet Isten elvárt volna tőled, Ő elfogadja mindazt, amit magasztalása céljából felajánlottál neki...

Íme, Isten ihletett igéje számodra: „Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért.” (Zsid 2:17) A megtért bűnösnek hinnie kell, hogy Krisztus a személyes Megváltója. Ez egyetlen reménysége. Krisztus vére érdemeire hivatkozhat. A keresztre feszített, feltámadt Üdvözítőt a legnagyobb kincsének tartja. Így a bűnösért meghalt büntelennek, Krisztusnak az önfeláldozása által minden akadály elhárul az útján, és Isten megbocsátó szeretete és kegyelme gazdag hozamú folyamként árad ki rá, az elesett emberre...

Jöjj már ma Jézushoz! Átélt tapasztalatod a legértékesebb lesz számodra, ha Krisztus igáját felvéve úgy döntesz, hogy Isten munkatársa

leszel. Megismerted a boldogító igazságot, hittél és még most is hiszel benne, mivel a Szentlélek küzd érted.

A kísértések miatt tettél kerülőutat, de állj ellen az ördögnek, és elfut tőled. Közeledj Istenhez, és Ő is közeledni fog tehozzád! – *Istennel ma*, 34. o.